

KAJ JENSEN

Kaj Jensen, født i 1947, fortæller i denne erindring om livet i nybyggerkvarteret på Nyløkkevej i Malling i 1970'erne og 1980'erne. Erindringen er indsendt af Beder- Malling Egnsarkiv.

ÅRENE PÅ NYLØKKEVEJ BYGGERIET

I sommeren 1975 blev jeg efter to års prøvetid på Annexskolen i Viby ansat som tjenestemand på samme skole – og pludselig var dørene åbne for at kunne låne til at bygge et hus. Holmebo Huse på Gunnar Clausens Vej havde bygget mine svigerforældres hus på Grumstolsvej, og vi faldt for et af deres små typehuse.

Grunden fandt vi i på Nyløkkevej i Malling, en by som vi slet ikke kendte og bare havde kørt igennem. Pengene var små, for jeg havde jo studiegæld og min daværende kone, Birgit, havde ikke fast arbejde og desuden havde vi to små børn på tre og et år. Så vi købte den mindste grund på 770 m² for 54.000 kroner. Pengene lånte vi af mine svigerforældre, og jeg kan huske, at jeg hævdede dem i kontanter i en bank i midtbyen og gik – med hånden på baglommen – op på

rådhuset og betalte for grunden. Det må altså have været kommunen, som solgte grundene.

En anden grund til at vi gik i gang med byggeriet var, at regeringen for at sætte gang i byggeriet efter "olie-krisen" havde sænket momsen (som den gang vistnok kun hed oms = omsætningsafgiften) fra 12 % til 9 %. Det var også temmelig dyrt at låne: Renten på byggelånet i banken var 21 % og det endelige kreditforeningslån var på 17 %. Til gengæld var fradraget i skat meget større, og da inflationen var høj, ville huslejen jo efter få år blive mere acceptabel. Man sagde, at man de to første år måtte spise havregrød, før det blev bedre. Et andet udslag af dette var, at mange nogle få år senere fik bygget til huset. "Velhaverknasten" blev det kaldt, for ofte var tilbygningen jo en lille vinkelbygning på huset.

Aftalen med Holmbo var, at det var et medbyggerhus. De byggede den ydre del, lavede badeværelse og indlagde varme og el. Vi skulle så lægge gulv og loft, sætte døre og køkken i, og selv male og tapetsere. Aftalen var også, at det skulle være klart til min del af arbejdet i efterårsferien og i efteråret, så vi kunne flytte ind den 1. december 1975.

Det havde jeg desværre ikke på skrift, så det blev selvfølgelig ikke overholdt, da der jo var mange huse i gang. Resultater var, at jeg først kom i gang 1. december, og at vi måtte bo i en måned hos svigerforældrene, da vi jo havde opsagt vores lejlighed i Bispehaven fra den 31. november. Desuden måtte vi lave huset færdig, mens alle møbler og flyttekasser stod over det hele. Noget værre roderi!

Der var nu mange lange dage, hvor jeg tog ud til Malling efter skoletid og arbejdede lige til aftenmaden. Gode venner hjalp også en hel del. Det hjalp også, at en anden på vejen havde det samme projekt, så vi kunne få råd og tips fra hinanden. Men vinteren kom tidligt og var meget kold, så byggeriet var besværligt. Men det murersjak, som stod for byggeriet, var meget dygtigt, så resultatet blev godt. Vi kunne flytte ind i starten af 1976. Der var ikke mange huse bygget dengang. På vores lille stikvej var kun nummer 26 beboet, og på de andre stikveje var der også meget få huse.

Grunden kostede jo 54.000 kroner komplet byggemodnet med tilslutning til fjernvarme, og huset kostede hos Holmbo 226.000, men der kom cirka 25.000 mere på, fordi fundamentet blev dyrere end beregnet, da grunden skrånede en del.

SAMMENHOLDET PÅ VEJEN.

I løbet af to år kom resten af husene (fra nummer 20 til nummer 42) på vejen. Vi var, på nær et par, alle unge med børn, så der kom hurtigt et godt socialt liv på vejen. Der var jo ingen hække endnu, så man kunne let følge med i vejens liv. Alle sad jo lidt hårdt i det økonomisk, så man var meget hjemme. Børnene legede sammen, og vi voksne hjalp hinanden med haveanlæg, småbyggeri og hjælp til bilreparationer eller hyggede os med en "stille øl over hækken" – som altså ikke var der endnu! En lille sjov historie er det, at det var meget på mode selv at lave vin. Jeg erindrer med gru den tre-ugers vin, som nogle af os utålmodige lavede. Det hed den, fordi det tog tre uger at lave den. Store glasbeholdere klukkede lystigt på badeværelserne eller i bryggerset. En mand på vejen var særlig populær, for han kunne skaffe sukker i spandervis og til engros-priser!! Der blev eksperimenteret med diverse frugter, og ofte var det jo nødvendig med prøvesmagning – helst sammen med et par sammensvorne. Det var jo meget hyggeligere, og så fik man jo også flere tip.

Vi fik et rigtigt godt socialt liv på vejen. Især vores årlige vejfest i den sidste lørdag i skolernes sommerferie. Her var alle altid med. Vi hyggede os med kaffe om eftermiddagen, som stod i børnenes tegn med spil, konkurrencer, og hvad vi nu kunne finde på. Så blev grillen tændt, og mærkeligt nok kan jeg ikke huske, at vi har haft dårligt vejr, så aftenen blev hyggelig, men lang. Når vi næste morgen mødtes for at hente borde, stole og andre sager, kunne vi godt starte med "en lille skarp" – og så skulle man jo passe på, at festen ikke startede igen. Nå, men konerne holdt os nu godt i ørerne, så det skete ikke. Men man kunne godt være lidt træt, når man mødte til første skoledag om mandagen. Heldigvis var den arbejdsdag ikke så lang!

GRUNDEJERFORENINGEN.

Der var klausuler på grundene. Tre husker jeg: Man skulle tilsluttes til fjernvarmeværket – der skulle være en grundejerforening, som skulle stå for

vedligeholdelse af veje og snerydning – og der måtte kun være bøgehække mellem grundene.

Sammen med andre var jeg med til at starte grundejerforeningen. Vi afholdt en stiftende generalforsamling på Malling kro, navnet blev ”Grundejerforeningen Vejlgården”, da denne gård jo havde lagt jord til Eghovedvej og Nyløkkevej – og jeg blev kasserer i bestyrelsen. Det blev kun et år, for til næste generalforsamling lavede jeg en fejl i det opstillede regnskab, da jeg glemte indestående på bankkontoen. Det så de regnskabskyndige hurtigt – jeg kunne ikke gennemskue det – og så var der ikke genvalg! Nå, men tallene passede heldigvis, der gik ikke skår af mig af den grund.

Grundejerforeningens første arbejde var, at få klausulen om bøgehække ændret. Det lykkedes da over 80% skrev under på, at man selv måtte bestemme hvilken hæk, man ville have. Men ellers gik vi i gang med flere sager: Skilte, som skulle sætte bilernes hastighed ned, opsætning af hegn ned mod et mosehul og aftaler om snerydning af vejene. Men især etablering af en vejfond, idet vi selv skulle sørge for at holde vejene i orden.

Grundejerforeningen etablerede også en større legeplads nede ved stien, der gik ind til Egelund. Her blev der lavet sandkasser, gynger og en lille fodboldbane.

SOMMERFESTERNE

Den plads skulle komme til at betyde meget for kvarteret. Her lavede vi nemlig efter et par år et stort Sankt Hans-bål og i løbet af årene udviklede det sig til en decideret sommerfest. Det startede med at vi lavede fodboldkampe for børnene dagen før Sankt Hans. Så var der jo tilskuere, og de ville jo gerne købe en øl eller have en hotdog. Bjarne Jensen, som var boliginspektør i Viby Boligforening, havde erfaringer med at lave sommerfester og ved hans hjælp fik vi etableret boder med mere.

Senere skulle de voksne da også spille fodbold, og nogle ville spille rundbold. Men vi skulle da også have en lille fest, efter at bålet var brændt ned, så vi lavede et lille festtelt. Det blev hurtigt for småt og næste år lejede vi et stort festtelt.

Næste år kom det et par dage før og så kom der en "syng sammen-aften" på benene. Næste år trådte "Spiren" til, da flere fra kvarteret var med i den forening. Og på denne måde udviklede det sig fra et Sankt Hans-bål til en uges sommerfest. Noget som var så populært, at nogle tog en uges sommerferie, for at kunne deltage i aktiviteterne!

Sidst i firserne stilnede det lidt af. Hækkene blev større, og nye folk flyttede til.

Grundejerforeningen arrangerede også tøndeslagning til fastelavn. Først i kvarteret, men senere oppe på skolen, så vi ikke var så afhængige af vejret.

Desværre gav denne ordning foreningen problemer. Et medlem mente, at det var ulovligt, at foreningen brugte noget af kontingentet til sociale arrangementer. Jeg husker ikke, hvordan det gik og om det endte med en retssag, men man fortsatte med arrangementerne, så en løsning må man have fundet!

14 dejlige år blev det til på Nyløkkevej. Det sluttede, da jeg blev skilt i 1989 og flyttede til Højbjerg. Men dejlige minder har jeg – og børnene – fra den tid.